

SUOMEN NAINEN

Kokoomuksen Naisten Liiton lehti

N:o 2

20.10.2006

Ympäristö-
politiikka

Pääkirjoitus

Yksilöekologiaa

Toimin nelisen vuotta sitten Turun yliopiston alaisessa Lähimerenkulun edistämiskeskuksessa, jossa markkinoitiin lähimerenkulkua energiatehokkaana ja ympäristöystävällisenä kuljetusmuotona, jonka palvelut pystytään tuottamaan muita kuljetusmuotoja pienemmällä energiankulutuksella. Tapasimme tuolloin eräessä palaverissa tallinnalaisen satamahalinnon virkamiehen, jolle perustelimme lähimerenkulun hyödyllisyyttä. Pitkät ja perustellut ympäristöargumenttimme kuuluttuaan mies totesi yksiselitteisesti: "Who cares? Raha ratkaisee, ja rekkakuljetukset ovat halvempia!".

Edelläkuvailtu elävän elämän esimerkki kiteyttää osuvasti ne ongelmat, joita ympäristönsuojelu kansainvälisenä intressinä kantaa sisällään. Eri kulttuureissa ympäristön arvostus vaihtelee radikaalilla tavalla. Siellä, missä elintaso on saavuttanut tarpeeksi korkean tason, on jo "varaa" välittää myös ympäristöstä. Toisaalla siellä, missä perustarpeiden tyydyttämisessä tai ihmisoikeuksien toteutumisessa joudutaan edelleen taistelemaan, ei jaksaminen aina riitä huolenkantamiseen ympäristöstä. Samaan aikaan kun yhteiskunnat ja niiden arvojärjestelmät rakentuvat eri tahtiin, kulkevat ilmansaasteet ja öljylautat vääjäämättä maantieteellisten rajojen yli kansallisvaltiosta toiseen. Ympäristöuhat tikittävät

päivänä minä hyvänsä räjähtävinä aikapommeina, mutta yhteistä vastuunkantoa opetellaan edelleen. Viime kesäiset Venäjän metsäpalot ja niiden vaikutukset naapurivaltioihin olivat tästä kouriintuntuva esimerkki.

Miten sitten ratkaista ympäristöongelmia? Ympäristötutkimuksessa on lukuisia keskenään kilpailevia asiantuntijalähteitä, joita päätöksentekijät voivat vapaasti hyödyntää omia ratkaisujaan tehdessään. Tendenssinä tuntuu olevan, että erilaisia poliittisia näkemyksiä edustavat tahot käyttävät myös eri tutkimuslähteitä mielipiteidensä tukena. Yksinkertainen johtopäätelmä tästä on se, että tiede ei ole riittävä väline ympäristöongelmien ratkaisemiseksi. Moraaliin perustuva vaihtoehto on kääntää fokus kohti filosofiaa, kohti hyvän yhteiskunnan ehtojen ja lainalaisuuksien etsintää.

Valitettavasti filosofian ongelma totuuden etsinnässä on vastaava kuin luonnontieteiden; koulukuntia on monia. Eräs ympäristöfilosofian haaroista on ekofeminismi, joka näkee yhtäläisyyksiä ihmisten keskinäisissä alistussuhteissa ja luonnon hyväksikäytössä. Ajattelutavan perusteeseissa tunnustetaan naisten ja luonnon sortamisen yhteys - "niin kuin mies naista, alistaa ihminen luontoa", voisi ekofeministi kiteyttää ajattelunsa johtotähden.

Ekofeministien mielestä ihmisten ja luonnon riisto ovat pohjimmiltaan samaa perustaa, eikä ympäristöongelmia voida ratkaista ennen kuin on ratkaistu patriarkaalisen yhteiskuntajärjestelmän yleisiin lainalaisuuksiin, mieskeskeisyyteen liittyvät ongelmat. Naisen oma osallisuus luonnonriistossa johtuu siitä, että naiset alistavat luontoa miesten esimerkin

viitoittamina; siksi, koska ovat alempiarvoisia kuin miehet.

Ekofeministien hengentuotoksiin on helppo suhtautua yhtä suurella mielenkiinnolla kuin postiluukusta tipahtaviin eri uskontokuntien maailmankatsomuksia esitteleviin opuksiin – kriittisesti, mutta kunnioittamaan pyrkien. Itse en kykene näkemään mitään yhteyttä sukupuolen ja ihmisen luontosuhteen välillä. Ihmiset sukupuoleen katsomatta ovat yhtä syyllisiä tai syyntakeettomia ympäristöongelmiin, ja kantavat yhtäläistä vastuuta luonnon kunnioittamisesta ja sen hyväksikäytön rajoittamisesta. Ekofeminismin läpilyönti kaipaa vielä uutteraa brainstormausta.

Yhden ainoan Suuren Totuuden etsintä ympäristökysymyksissä on todennäköisesti tavoittamattomissamme. Kuitenkin haluaisimme omalta osaltamme tehdä jotain konkreettista ympäristön hyväksi. Tämän halun kokeminen on terve merkki siitä, että tunnistaa ympäristön itselleen arvoksi - joksikin sellaiseksi, jonka puolesta on valmis toimimaan. Itse sain tänään taloyhtiöni isännöitsijältä tiedotteen, joka sisälsi ohjeita jätteiden lajitteluun. Lajittelutoiveen noudattaminen ei vaadi minulta kuin vähäistä muutosta päivittäiseen toimintaani, mutta taloyhtiön ja kaupungin kannalta sekajätteiden määrän jatkuva kasvu merkitsee huomattavasti suurempaa ongelmaa.

Yhteiskunnan arvomaailma rakentuu yksilöiden arvomaailmojen varaan; juuri siksi jokainen ekologinen teko, kaikkein vähäisinkin niistä, on tärkeä. Yksilöekologia kunniaan!

Jenni Haukio

Puheenjohtajalta

Nainen on vaikuttaja!

Naisen asema suomalaisessa yhteiskunnassa on mennyt eteenpäin pala palalta. Vuonna 1901 naiset saivat opiskeluoikeuden yliopistoissa samoilla ehdoilla kuin miehet, 1919 vaimo sai oikeuden ansiotyöhön ilman aviomiehen suostumusta ja 1930 tuli avioliittolaki, jossa vaimo vapautettiin aviomiehen holhouksesta ja hänelle annettiin oikeus omaan omaisuuteen.

1988 tulivat evankelisuterilaiseen kirkkoon ensimmäiset naispapit, 1994 nainen valittiin eduskunnan puhemieheksi, 2000 presidentiksi ja 2003 pääministeriksi.

Tänä ja ensi vuonna eduskunta viettää satavuotisjuhlia. Tänä vuonna tulee kuluneeksi 100 vuotta siitä, kun Suomen naiset saivat täydet poliittiset oikeudet sekä äänestää että olla ehdokkaina.

Sata vuotta sitten Suomi oli autonominen osa Venäjän

keisarikuntaa, ja säädetyt edustivat vain pientä osaa kansasta. Valtiopäiväjärjestyksen ja vaalilain uudistuksella vielä itsenäistymätön Suomi sai maailman ensimmäisen modernin parlamentin. Äänioikeudesta tuli yleinen ja yhtäläinen.

Yksikamarisen eduskunnan ensimmäiset vaalit pidettiin maaliskuussa 1907. Naisille suunnatussa vaalimainonnassa korostettiin vaalien tärkeyttä ja historiallista merkitystä. Ensimmäiseen yksikamariseen eduskuntaan valittiin 19 naista.

Moniin myöhempisiin eduskuntavaaleihin verrattuna ensimmäisten vaalien tulos oli hyvä, vaikka se silloin olikin useille naisille ja naisjärjestöille pettymys. Huonoimminkin naiset menestyivät 1930-luvulla pidetyissä eduskuntavaaleissa. Naiskansanedustajien lukumäärä alkoi kasvaa v. 1966, jolloin naiset saivat ensimmäisen kerran yli 30 edustajanpaikkaa.

Jo ensimmäisten edustantavaalien yhteydessä pohdittiin vilkkaasti, pitäisikö naisten perustaa oma puolue. Suurin osa naisista oli kuitenkin sitä mieltä, että parhaiten naisille tärkeitä asioita edistettäisiin yhteistyössä miesten kanssa. Sama totuus pätee edelleenkin.

Vaikka suomalaisen naisen asema yhteiskunnassamme

on hyvä, on naisille tärkeitä asioita eteenpäin vietäväksi vielä roppakaupalla. Näitä ovat mm. samanpalkkaisuuden edistäminen, ikärasismien ehkäisy, perheen ja työn yhteensovittaminen, naisyrityksien edistäminen, pätkätöiden vähentäminen sekä perheväkivallan ehkäisy.

Nainen vaikuttaa monella eri tasolla ja eri rooleissaan; äitinä, vaimona, ystävänä, työkaverina. Nainen ei kuitenkaan välttämättä koe itseään vaikuttajaksi. Usein jopa vähätelämme omaa vaikutusvaltaamme ja osaamistamme. Kuitenkin nainen on yleensä perheen "pääsuunnittelija" ja "logistiikkapäällikkö". Satoja päätöksiä tehdään päivittäin. Naisilla on monia verkostoja ja paljon tietoa siitä, mitä yhteiskunta ja lähimmäiset tarvitsevat. Kautta aikain naisten on ollut pakko selviytyä. He ovat aina tehneet oman osuutensa ja ylikin, myös sota-aikana niin rintamalla kuin kotirintamalla.

Maria Mitchell on aikoinaan todennut: "Yhdenkään naisen ei pidä sanoman: "Olen vain nainen". Vain nainen! Mitä suurempaa voisikaan toivoa olevansa!".

Paula Risikko

Suomen Nainen on Kokoomuksen Naisten Liiton lehti. Perustamisvuosi 1912.

Suomen Nainen ilmestyy vuonna 2006 2 kertaa
Painosmäärä : 30 000 kpl.
Lehti jaetaan kaikille Kokoomuksen jäsenille.

Päätoimittaja: Jenni Haukio
Toimittaja: Minttu Vilander,
minttu.vilander@kokoomusnaiset.fi

Ulkoasu: Kimmo Linna
Painopaikka: Länsi-Uusimaa Oy
Kannen kuva: Tuomas Linna

Kaikki lehteä koskevat yhteydenotot:
Jenni Haukio,
jenni.haukio@kokoomus.fi

Toimitus ei vastaa tilaamatta lähetetystä materiaalista.

Suomen Naisen osoiterekisteriä voidaan käyttää ja luovuttaa suoramarkkinointiin.

NAISTEN TÄYDET POLIITTISET OIKEUDET 100 VUOTTA – ÄÄNIOIKEUDEN JUHLAVUOSI 2006

Yleinen ja yhtäläinen äänioikeus täyttää 100 vuotta vuonna 2006. Juhlaan on aihetta kaikilla äänioikeutetuilla, mutta erityisesti naisilla – Suomi oli ensimmäisiä maita, joissa naiset käyttivät täysimittaisesti äänioikeuttaan ja vaalikelpoisuuttaan. Äänioikeuden juhla merkitsee samalla merkkipaalua naisten yhteiskunnallisen ja poliittisen osallistumisen kannalta. Vuoden 1907 valtiopäiville valittiin 19 naiskansanedustajaa eli 9,5% kaikista edustajista. Tällä hetkellä naisedustajia on 76 eli 38%, joten sadassa vuodessa suomalaiset naiset ovat huomattavasti lisänneet vaikutusvaltansa maamme politiikassa.

Suomalaisnaiset edelläkävijöiden joukossa

Ennen äänioikeuden myöntämistä Suomessa koettiin kiivas poliittinen liikehdintä venäläistämistä vastaan. Taistelu äänioikeudesta liittyi suomalaisten pyrkimykseen säilyttää valtiollinen autonomia osana Venäjää. Myös suomalainen

naisliike taisteli ääni- ja vaali-oikeuden myöntämisestä naisille. Nikolai II piti poliittisten oikeuksien täysimääräistä ulottamista naisiin Suomen sisäisenä asiana.

Suomalaiset naiset saivat valtiollisen äänioikeuden ensimmäisinä Euroopassa ja kolmantena maailmassa, vaalikelpoisuuden toisena maailmassa. Venäjän tsaari Nikolai II allekirjoitti asetuksen yleisestä ja yhtäläisestä äänioikeudesta 30. päivänä kesäkuuta 1906.

Sosiaali- ja terveystieteiden ministeriön sekä Helsingin yliopiston Kristiina-instituutin tuottama Naisten täydet poliittiset oikeudet 100 vuotta -

verkkosivusto osoitteessa www.aanioikeus.fi esittelee juhlavuoden tapahtumia ja taustoja sekä tarjoaa perustietoja naisten äänioikeuden 100-vuotishistoriasta, poliittisista oikeuksista sekä merkkipäivien tapahtumista.

Käytä äänioikeuttasi satavuotisjuhlavaaleissa!

Maaliskuun 2007 toimitettavat 35. eduskuntavaalit ovat

Kuva: Tuomas Linna

Minna Canth viitoitti tietä naisten äänioikeudelle jo 1880-luvulla.

kansanedustuslaitoksemme satavuotisjuhlavaalit. Juhlavuoden kunniaksi oikeusministeriö on asettanut yhdeksi eduskuntavaalien teknisten järjestelyjen tavoitteeksi kansalaisten äänestysaktiivisuuden lisäämisen.

Kansanedustajaehdokkaiksi tulee asettumaan kattava joukko kokoomusnaisia ympäri Suomen. Hyvä kokoomusnainen ja Suomen Naisen lukija, liity osallistuvien sukupolvemme ketjuun, ja käytä äänioikeuttasi satavuotisjuhlavaaleissa!

Fakta

Kokoomuksen Naisten Liitto 87 vuotta – Olet tullut pitkän matkan

Kuva: Tuomas Linna

Suomalaisen Puolueen Naisvaliokunnan historiaa voidaan pitää myös Kokoomuksen Naisten Liiton esihistoriana. Porvarilliset naiset heräsivät 1800-luvun lopulla vaatimaan oikeuksiaan koulutusta sekä aktivoitua poliittisesti. Naisten saatua yleisen- ja yhtäläisen äänioikeuden sekä vaalikelpoisuuden vuonna 1906, valittiin ensimmäisissä vaaleissa heti kuusi naiskansanedustajaa Suomalaisen Puolueen listoilta. Puolueen naiset olivat järjestäytyneet Naisvaliokunnaksi toimien puolueen yhteydessä, mutta kuitenkin omana järjestönä ja samalla Suomalaisten Seurojen Naisjärjestöjen katto-organisaationa. Ensimmäisenä puheenjohtajana toimi Aleksandra Gripenberg. Myöhemmin Suomalaisen Puolueen lakattua siirtyivät kaikki valitut naiskansanedustajat Kansallisen Kokoomuspuolueen listoille.

Vain kaksi viikkoa Kansallisen Kokoomuspuolueen perustamisen jälkeen puolueeseen liittyneet naiset kokoontuivat miettimään, miten naisten toiminta järjestettäisiin. Puolitoista kuukautta myöhemmin 3.2.1919 vahvistettiin Kansallisen Kokoomuspuolueen Naisvaliokunnan säännöt, ja valittiin järjestölle hallitus. Järjestön ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Aino Kaila. Vuoden 1919 lopussa järjestöllä oli jo viisitoista paikallisyhdistystä.

Järjestön tarkoitus oli "herättää ja elvyttää naisten yhteiskunnallista ja valtiollista harrastusta sekä liittää jäsenet yhteistoimintaan puolueen tarkoituksien edistämiseksi". Erityksen tärkeänä pidettiin "vaaliagitsioonia". Kansallinen Kokoomuspuolue osallistui ensimmäisen kerran omin tunnuksin valtiollisiin vaaleihin jo maaliskuussa 1919. Puolueen 28 edustajasta neljä oli naista: Hedvig Gebhard, Ilmi Hallsten, Tekla Hultin ja Elli Tavastähti.

Vuonna 1925 järjestö muutti nimensä Kansallisen Kokoomuspuolueen Naisjärjestöjen Liitoksi, jona se rekisteröitiin virallisesti vuonna 1926. Naisjärjestötyö eli voimakasta kasvun aikaa juuri 1920-luvulla, jolloin toteutui myös eräs merkittävimmistä naisten asemaan vaikuttavista uudistuksista; miehen edusmiehisyyden poistanut avioliittolaki, joka säädettiin vuonna 1929.

Järjestön toiminta keskeytyi osittain sotavuosina, ja alkoi elpyä vasta 1950-luvulla. Vuonna 1951 liitto muutti nimensä Kokoomuksen Naisten Liitoksi ja uudisti samalla sääntönsä, joiden mukaisesti liitto jaettiin piireihin. Tänä päivänä Kokoomuksen Naisten Liitolla on kolmetoista piirijärjestöä ja 120 paikallisyhdistystä.

Tänä päivänä Kokoomuksen Naisten Liitto on kansalaisjärjestö, jonka tavoitteena on mahdollisuuksien tasa-arvo Suomessa, Euroopassa ja maailmassa. Naisilla ja miehillä tulee olla samat mahdollisuudet ja oikeudet syntyä, kasvaa, saada koulutusta, osallistua, tehdä työtä ja hoivata. Kokoomusnaiset eivät kaipaa yhteiskunnan kehittämiseen viisaiden miesten salaseuroja, vaan viisaiden naisten ja miesten avointa yhteistyötä tasa-arvoisemman tulevaisuuden tekemiseen. Tasa-arvon pitää ankkuroitua siihen, että molemmat sukupuolet ovat yhtä arvokkaita ja että molemmilla on yhtäläiset mahdollisuudet. Työmme jatkuu – rinta rintaan!

Ilmastonmuutos – haaste, joka voidaan ratkaista

"Ilmastonmuutos". Pelottava sana. Siitä puhutaan, ja poliitikot nostavat sen yhdeksi tulevaisuuden tärkeimmistä ratkaistavista asioista. Mutta miten se pysäytetään? Kansanedustaja Leena Harkimo ja Suomen Luonnonsuojeluliiton ilmastoasiantuntija Tuuli Kaskinen kertovat.

Presidenttiehdokas Sauli Niinistökin vastasi: "ilmastonmuutos", kysyttäessä, mikä häntä tulevaisuudessa pelottaa eniten. Asia koskee koko maailmaa, ja siihen pitää löytää ratkaisut myös suomalaisessa päivänpolitiikassa. Ainakin täällä meillä sanoma on kaikilla sama: ilmastonmuutos on pysäytettävä.

– Ympäristökysymysten tärkeydestä tuntuu vallitsevan suorastaan liikuttava, puoluerajat ylittävä yksimielisyys poliitikkojen kesken, Leena Harkimo sanoo.

– Iso-Britannia on esimerkki maasta, jossa ilmastonmuutoksen huoli on todella tavoittanut poliittisen keskustelun. Blair uutisoi vähintäänkin viikoittain uusista toimista ilmastonmuutoksen torjumiseksi. Ihan tällä tasolla meillä ei vielä olla, mutta ensi kevään eduskuntavaaleista on tulossa ilmastonmuutosvaalit, huomauttaa Tuuli Kaskinen.

Yksi oikea ratkaisu?

Eri puolueet tarjoavat ympäristö- ja ilmastonmuutoskysymyksiin erilaisia vastauksia: energiantuotantotavat, joukkoliik-

– Tulevaisuuden asennekasvatus energiansäästöön ja ympäristösuojeluun on tehtävä nyt, Harkimo sanoo.

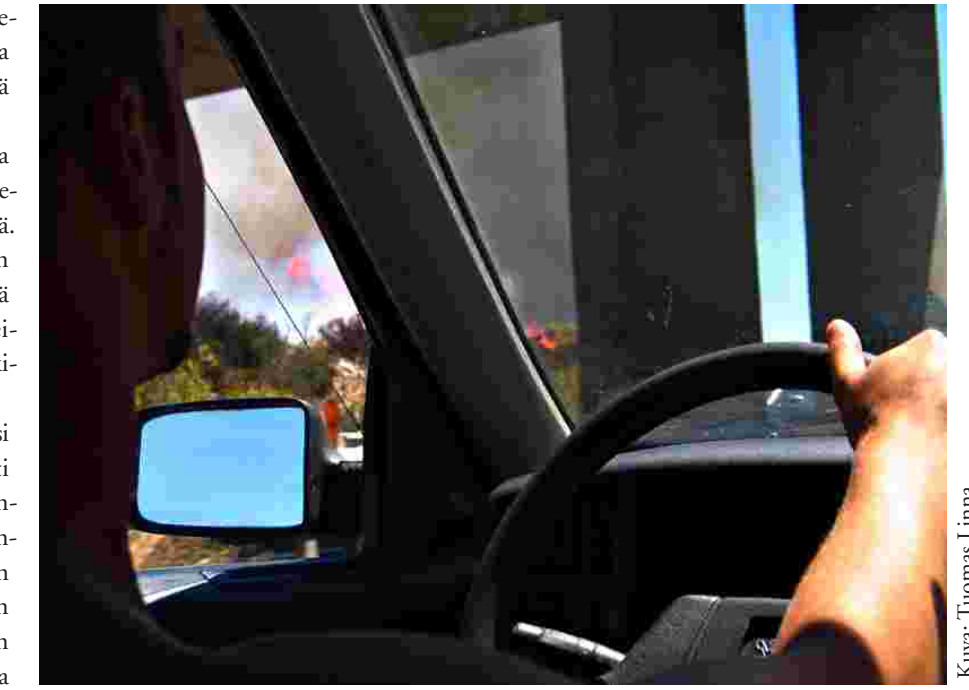
– Kansalaisten aiheuttama paine auttaa poliitikkoja tekemään parempaa lainsäädäntöä. Toisaalta kansalaisia voidaan ohjalla sekä lainsäädännöllä että taloudellisilla ohjaukeinoilla ja tiedotuksella, Kaskinen puolestaan huomauttaa.

Harkimo nostaa keskeisiksi asioiksi toimivan ja helposti saavutettavan julkisen liikenteen ja ympäristöystävällisemmän yksityisautoilun. Kaskinen puhuu palvelujen käyttämisen ja immateriaalisen kulutuksen lisäämisestä. Hänen mukaansa Suomella on vielä paljon mahdollisuuksia käytettävänä.

– Esimerkiksi kulutuksen mukaan porrastettu sähköverotus leikkaisi luksuskulutusta ja tekisi normaalin kulutustason näkyvämmäksi sähkönkäyttäjille.

Tärkeää, mutta abstraktia

Leena Harkimo uskoo, että ympäristönsuojelun merkitys suomalaisten arvona kasvaa sitä suuremmaksi, mitä lähempänä olevasta asiasta on kysymys. Ilmastonmuutoksen pysäyttäminen voi tuntua kovin abstraktilta, mutta Itämeren suo-

Kuva: Tuomas Linna

jelu tuntuu jo läheisemmältä. – Aidon ympäristöystävällisen käyttäytymisen lisäämiseksi tarvitaan tehokkaampaa tiedottamista ympäristöystävällisistä valinnoista ja myös selkeitä kannustimia valtiovallan taholta.

– Yllättävien luonnonilmiöiden kuten myrskyjen ja tulvien lisääntyminen tekee asian meille konkreettiseksi. Ilmastonmuutoksen vaikutukset voimistuvat jo seuraavien kahdenkymmenen vuoden aikana. Epäilemättä se herättää niin meidät kuin yh-

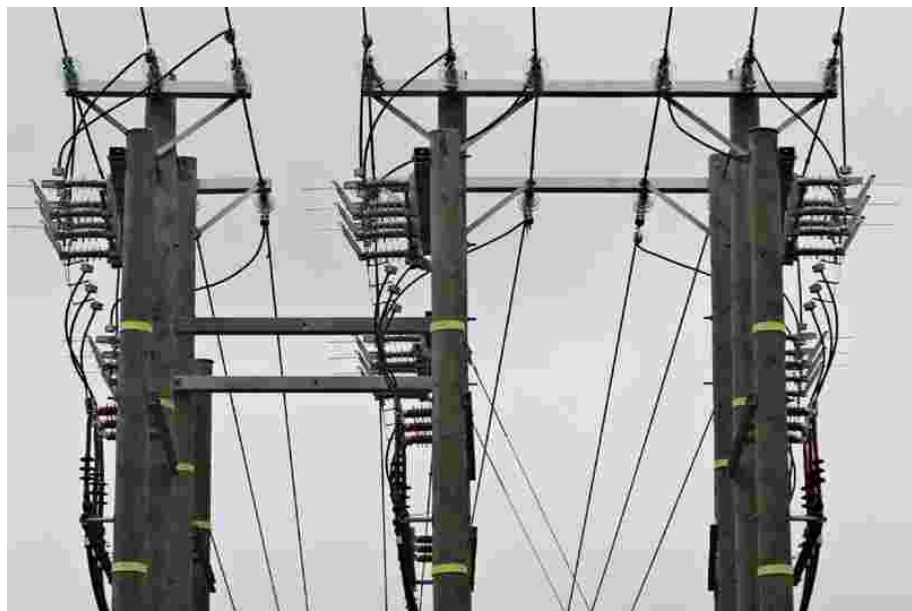
Ei kovin vaikea tempu

Suomella on EU:n uusiutuvan energian lainsäädännön perusteella vuoteen 2010 mennessä tavoitteena nostaa uusiutuvan energian osuus sähköntuotannossa 31,5 prosenttiin ja biopolttoaineiden osuus liikenteen polttoaineista 5,75 prosenttiin. Lisäksi Kioton sopimus asettaa meille ympäristöpoliittisia vaatimuksia. Sekä Harkimo että Kaskinen ovat kuitenkin molemmat sitä mieltä, että tavoitteet ovat saavutettavissa.

– Kioton tavoitteen saavuttaminen ole Suomelle vaikeaan tempu. Meillä nyt voimassa oleva ilmastostrategia käyttää vain murto-osan niistä keinoista, joita olisi tarjolla ilmastonmuutoksen hillitsemiseksi. Esimerkiksi energiansäästöön ei meillä vielä juurikaan panosteta. Lisäkeinoja olisi kuitenkin syytä alkaa vähitellen käyttää, kun valmistaudutaan seuraaviin sitoumuskausiin, Kaskinen muistuttaa.

– Suomessa rima on useita kilpailijamaitamme korkeammalla jo pelkästään siksi, että teollisuutemme on jo nyt yksi maailman vähäpäästöisimmistä. Siksi talouden ja hyvinvoinnin kasvun mahdollistaminen käsi kädessä päästöjen vähentämisen kanssa on todellinen haaste koko yhteiskunnalle. Mutta mahdotonta se ei missään nimessä ole, Harkimo sanoo.

Minttu Vilander

Kuva: Tuomas Linna

– kenne, biopolttoaine, kansalaisten sivistäminen, jätepolitiikka... Kuka on sitten oikeassa, vai onko kukaan? Onko olemassa jokin yksi oikea ratkaisu?

Leena Harkimon mukaan energiapolitiikan kokonaisuus tarvitsee kaikkia näkemyksiä, mutta Kaskinen huomauttaa asian summautuvan yhteen sanaan:

– Energiansäästö. Kaikki energiantuotanto aiheuttaa ympäristövaikutuksia. Kaikkein eniten resursseja pitäisi käyttää energiantuotannon ja kulutuksen tehostamiseen. Sen jälkeen pitää katsoa, millä energiantuotantomuodoilla on pienimmät ympäristövaikutukset.

Millaisilla keinoilla Suomi sitten kantaa vastuunsa koko maailmaa koskevassa ilmastokysymyksessä?

– Nyt kun energia- ja ympäristöpolitiikan toimintaympäristö on käynyt viime vuosina läpi rajuja muutoksia, tarvitaan kipeästi pitkälle tulevaisuuteen katsovia, kestäviä ja selkeitä linjauksia, sanoo Leena Harkimo.

Kansalaisen vastuu

Ilmastonmuutoksen ehkäisemiseksi tehtäviä ratkaisuja ei voi nähdä vain poliittisina, vaan jokaisella kansalaisella on omakohtainen vastuu energiansäästämisestä. Motivaatio vain usein puuttuu. Mitä meidän pitäisi tehdä?

dysvaltalaisetkin. Toivottavasti sitten ei ole jo liian myöhäistä, Kaskinen pohtii.

Leena Harkimon mukaan ympäristökysymysten käsitteleminen suomalaisen hyvinvoinnin kautta saa ihmiset kuuntelemaan. Ympäristönsuojelu itsessään on vahva argumentti, mutta toteutuakseen se vaatii konkreettisempia perusteluja.

– Uusiutuvat energialähteet ovat kotimaisia ja lisäävät Suomen energiaomavaraisuutta. Bioenergian tuotanto, kuljetukset ja käyttö tuovat työpaikkoja alueille, joilla muita työmahdollisuuksia on vähän tarjolla. Tällaiset työllisyyteen ja alueiden kehittymiseen tukeutuvat perustelut ovat vahvoilla suomalaisessa päätöksenteossa.

Roolimallina maailmalla

Sekä Kaskinen että Harkimo puhuvat Suomen kansainvälisesti aktiivisesta roolista ilmastokysymyksissä. Meillä neljäsosa energiasta tuotetaan uusiutuvilla energiamuodoilla, ja Suomi on tällä hetkellä bioenergian käytön johtavia EU-maita. Positiivisia puolia löytyy myös myös sähkön ja lämmön yhteistuotannosta, kansalaiskeskustelun herättämisestä sekä teknologisista ratkaisuista tuulivoiman suhteen.

– Tällä hetkellä kansainvälinen yhteisö ei pääse sopuun edes pienemmistä päästövähennyksistä eivätkä suurimmat

Kuva: Tuomas Linna

Luonto kuuluu meille kaikille – kerää roska päivässä!

Mari Nevalainen lapsineen on Roskaliikkeen aktiivi

Roska päivässä -liike syntyi kuusi vuotta sitten Helsingissä. Liikkeen jäsenien periaatteena on, että he keräävät vähintään yhden roskan päivässä. Liikkeellä ei ole jäsenrekisteriä, vaan liittyminen on sydämen ja omantunnon asia. Jotain liikkeen vetovoimaisuudesta voidaan kuitenkin päätellä siitä, että kotisivujen kävijätietojen mukaan liikkeellä on 2-92-vuotiaita jäseniä kaikilla maailman mantereilla.

Yksi heistä on Tapiolan Kokoomuksen jäsen Mari Nevalainen, joka on innostanut liikkeeseen mukaan tyttärensä ja monia espoolaisia. Roskaliikkeen jäsen Sauli Niinistö toteaa liikkeen kotisivuilta löytyvässä vieraskirjassa osuvasti: "Ympäristö on yhteinen olohuoneemme, pidetään siitä yhdessä huolta." Mari Nevalainen on toteuttanut yhteinen olohuone -ajatusta mm. kutsumalla Monikulttuuriasiain neuvottelukunnan puheenjohtajana maahanmuuttajia mukaan Roskaliikkeeseen.

Ympäristökasvattamisen malli

VTM ja matkailuyrittäjä Mari on 2- ja 7-vuotiaiden tyttärien äiti. Roskaliike merkitsee hänelle ympäristökasvattamisen mallia.

– On järkyttävää, että meidän pääkaupungissamme on aivan normaalia heittää kaikki roskat puistoihin ja kadulle, antaa koirien kakata keskelle katua ja jättää keräämättä. Aika monella nykyihmisellä – ja lapsethan oppivat matkimalla isompiaan – tuntuu olevan se käsitys, ettei itse tarvitse tehdä mitään, kantaa vastuuta mistään.

– Roskaliike ei varmastikaan yksinään muuta tai pelasta maailmaa, mutta se on hyvä tapa tavoittaa lapsia ja puhua heille tärkeistä asioista, vastuusta, huolehtimisesta ja vaikkapa siitä, että jos luonto menee rikki, sitä ei noin vain ostetakaan uutta. Monet roskat ovat myös eläimille vaarallisia. Esimerkiksi rikottu lasi aiheuttaa koirille paljon pahojakin tassuhavaituksia, kertoo eläinlääkäriin vaimo ja koiranomistaja Mari.

Roskien kerääminen on kotiseurakkautta

– Olin viime viikolla ryhmän kanssa Träskändassa, joka on suosikkipaikkoni koko Espoossa. Se on suojeltu sekä historiallisten arvojensa vuoksi että luonnonsuojelulla.

Kaunis, historiallinen miljö, ihania tarinoita menneistä asukkaista kuten Aurora Karamzinista, upeita rakennuksia – mutta missä tilassa löysinkään paikan!, Mari kertoo.

– Puistossa lojui pahvimukeja, tyhjiä pulloja, tupakantumppeja sekä joessa ruostunut polkupyörä. Engelin suunnittelema, 1820-luvun alussa valmistunut Rakkauden Paviljonki oli täynnä graffitia...

Mari otti tilanteen haasteena. Hän on järjestämässä Träskändaan suuntautuvan kotiseuturetken peruskoulun 3-luokkalaisten, ja puhuu retken yhteydessä myös roskaamis- ja luonnonsuojeluasioista. Marin Nora-tytär pitää koulussa Roskaliike-esitelmän, ja vie roskaliikeviestisiä myös partioonsa. Mari on aktiivinen monissa muissakin asioissa; välittäminen antaa energiaa.

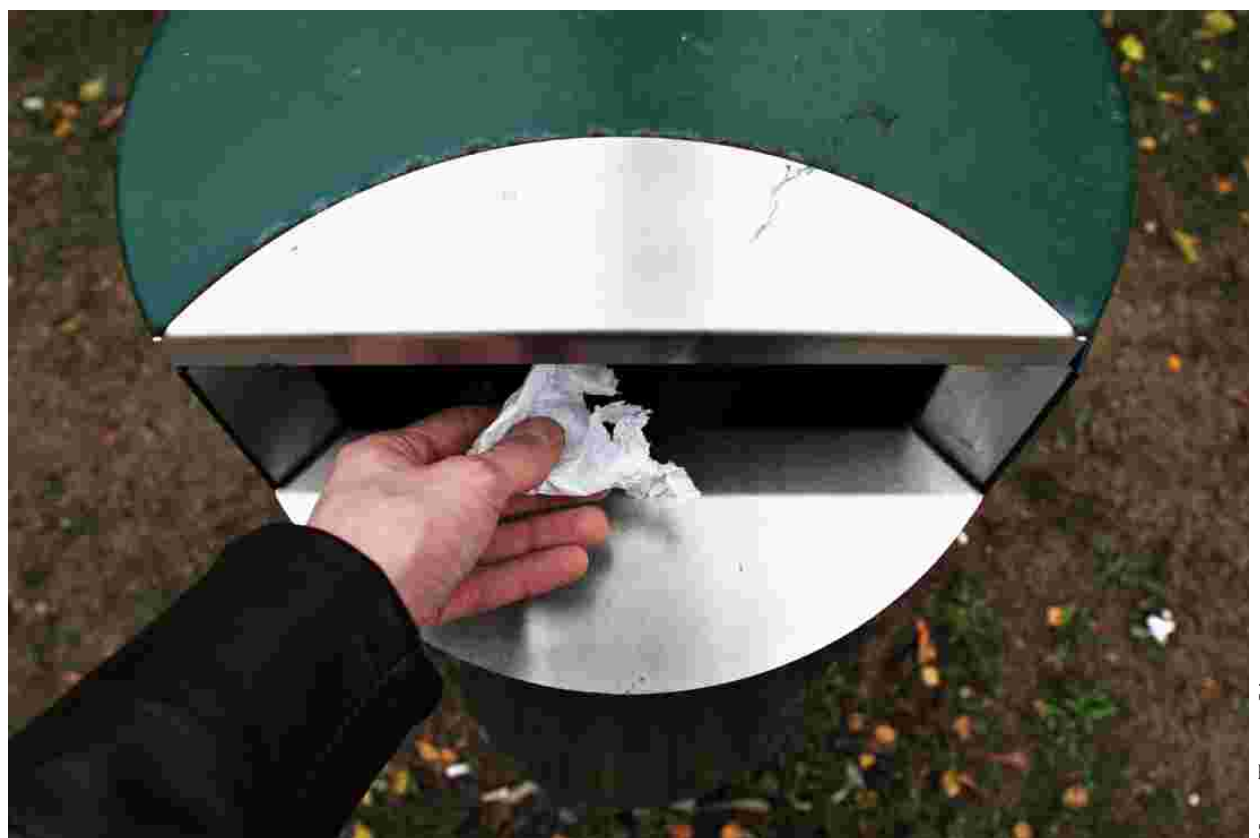
– Tykkään tehdä konkreettisia ruohonjuuritason asioita, joten esimerkiksi Roskaliike samoin kuin Vauvakassi-toiminta sopivat minulle erinomaisesti, Mari hymyilee.

Tuula-Maria Ahonen

Lisätietoja Roska päivässä -liikkeestä löydät internetistä Google-hakusanalla "Roska päivässä -liike". Tartu yhteiseen haasteeseen!

Mari Nevalainen tyttäriineen.

Kuva: Tuomas Linna

Mitä mieltä?

Urbaanilegenda?

Maailmassa ei varmasti yhdestäkään asiasta olla puhtaasti samaa mieltä. Ei myöskään ilmastonmuutoksesta. Pelkästään vierailu internetin suomalaisille keskustelupalstoille todistaa, että edes meillä eivät kaikki ole samaa mieltä siitä, että ilmastonmuutos todella on ongelma.

"Ilmastonmuutos on täyttä hölynpölyä, urbaanilegenda. Tutkijat tulkitsevat väärin ja luulevat näkevänsä jotain, mitä ei ole olemassa. Se on optinen harha. Ilmastosta ei ole nykyään vielä tarpeeksi tietoa, ja heti kun ei ymmärrä sen syvintä luonnetta, eikä ole ymmärrystä, tulee yleensä virheellisiä tulkintoja." Tämän suuntaiset kommentit eivät edes ole harvinaisia. Moni on sitä mieltä, että aukoton todistusaineisto ilmastonmuutoksesta puuttuu, ja kaikki keskustelu asiasta on pienen ongelman kasvattamista liian suuriin mittasuhteisiin.

"Suuressa maailmassa" eli Yhdysvalloissa ilmastonmuutosta

vastaan puhuvilla on tietysti myös omat kansanliikkeensä ja tutkimuksensa. Jos haluaa tietää, millaisin perustein väitettä "ilmastonmuutosta ei ole olemassakaan" viedään eteenpäin, kannattaa tutustua esimerkiksi internetsivuun osoitteessa <http://eteam.npc.org>. Sivusto kertoo tarjoavansa "paikkaansapitävää tietoa energia- ja ympäristöasioista".

Sivusto rauhoittelee, ettei ole syytä olla erityisen huolissaan ilmastonmuutoksesta, koska...

– Hiilidioksidia on päätyttyä ilmakehään jo 1800-luvulta lähtien. Miksi se vaikuttaa niin konkreettisesti vasta nyt?

– Ilmastonmuutos johtuu puhtaasti siitä, että ympäristötutkimus on kehittynyt. Muutoksia ilmakehässä on ollut aina, mutta me osaamme tutkia niitä vasta nyt.

– Myrskyt ja luonnonkatastrofit eivät ole lisääntyneet, vaan media käsittelee niitä huomattavasti enemmän.

– Yksi tai kaksi aikaisempaa lämpimämpää vuotta ei tarkoita ilmaston yleistä lämpenemistä.

– Ei ole olemassa todistetta siitä, että hiilidioksidi aiheuttaa ilmastonlämpenemistä. Syy-seuraus-suhdetta ei pystytä todistamaan aukottomasti.

Ja lista jatkuu. Monelta osin pelottavan hyvää retoriikkaa. Sivuilla vieraillessa voi hyvin ymmärtää, että moni sysää ilmastonmuutoksen pois mielestä, kun "ei se välttämättä ole tottakaan".

Suurin osa maailmasta on vain mennyt sekaisin yhden pienen urbaanilegendan takia.

Minttu Vilander

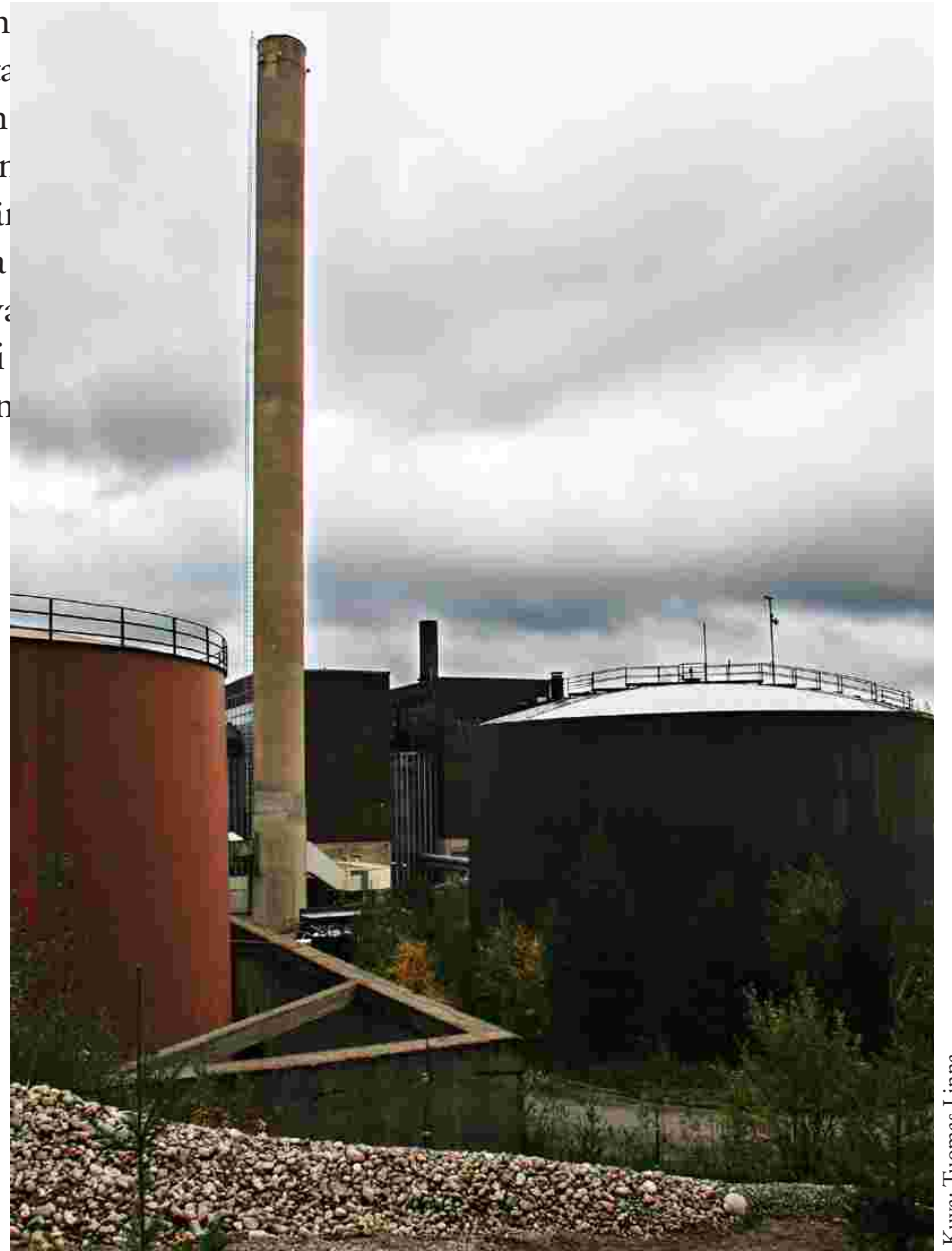
Saastuttavaa logiikkaa

Outokumpu Oy:n toimitusjohtaja Juha Rantanen esitti taannoin huolensa nykyisen EU:n päästökaupan vääristävästä vaikutuksesta. Nykyjärjestelmä rankaisee asiansa hyvin hoitaneita, kun päästöoikeuksien perusteena ovat aiemmat päästöt eikä varhairtehtyjä ympäristöinvestointeja oteta riittävästi huomioon. Hän esitti tilalle järjestelmää, jossa nimenomaan saastuttavimmat ja energiatehokkuudeltaan heikot teollisuusyritykset joutuisivat päästörajoitusten ja lisäkustannusten piiriin. Tämä tapahtuisi määrittelemällä tuotekohtaisesti optimaalinen teknologiataso, n toimintatasotavoitteet.

Rantasen ehdotus ei ole uusi; siitä on keskusteltu vaihtoehtona ilmastopolitiikan piirissä. Ajatukselle on useita nimiä, mutta idea on kuitenkin sama: olisi määriteltävä tuotantoala-kohtaisesti, mitkä olisivat pienimmät mahdolliset päästöt tuotettua tuotetta kohti. Vasta tuon minimin ylittävästä osuudesta rangaistaisiin päästöoikeuksien rajoituksilla. Silloin järjestelmä ei rankaisisi kyseistä teollisuudenalaa kohtuuttomasti, vaan palkitsisi puhtainta ja kannustaisi likaa vähennyksiin.

Kansanedustaja Osmo Soininvaara kiirehti tyrmäämään Rantasen ehdotuksen leimaten sen toimimattomaksi: markkinamekanismi ohjaisi vain vähimpiin päästöihin tietyn teollisuudenalan sisällä, mutta ei ohjaisi vaikkapa rakentamisessa teräksen käytöstä pois puun käyttöön. Se on totta, mutta tässä suhteessa ei Soininvaarankaan malli toimi: samainen markkinamekanismi, jonka pitäisi ohjata teräksestä puuhun, ohjaakin puuta jalostuksen sijaan poltettavaksi.

Soininvaara peräänkuuluttaa versiota, jossa päästöoikeudet huutokaupattaisiin ja energiayhtiöiden ilmaiset päästöoikeudet loppuisivat. Huutokauppa kyllä poistaisi monia EU:n päästökaupan nykyisiä ongelmia, mutta toisi uusia lisää. Tilalle tulisi sama vaikutus, joka CO2-verolla olisi: jokaisesta tuotetusta päästötonnista maksettaisiin veroluonteinen maksu ja päästökauppa haluttiin nimenomaan vaihtoehtoksi veroille. EU:n laajuisena se verottaisi kansainvälisessä kilpailussa olevia energiantensiivisiä yrityksiä tuntuvasti, olivat

Kuva: Tuomas Linna

nämä sitten kuinka puhtaita.

Teollisuustoimialakohtainen malli perustuu siihen realismiin, että maailmalla tarvitaan ja kulutetaan tiettyjä tuotteita, kuten paperia, terästä ja sementtiä. Siksi olisi hyvä, että saataisiin aikaan mekanismi, joka kannustaa tuottajia parantamaan omaa valmistusprosessiaan. Vaikka teräksen tuotanto lakkaisi epäekologisena lähes kaikista kehittyneistä ja ns. siirtymätalousmaista, aina jää jokin kolkka maailmassa, joka vastaa teräksen kysyntään.

Soininvaaran ajatus siitä, että maailma lopettaisi teräksen ja betonin käytön, on yhtä epärealistinen kuin ympäristöväen kanta jätteen energiahyötykäyttöön. Luonnonsuojeluliitto pyrkii yhä estämään jätteenpoltoa tai kaasutusta, koska heidän mielestään laitosten rakentaminen edistää jätteen synnyttämistä. Samalla logiikalla siis jätemäärän ei pitäisi kasvaa, kun laitoksia ei rakenneta. Tämä logiikka ei valitettavasti käytännössä toimi, ja samalla on estetty suomalaisen ympäristöteknologisen vientituotteen kehittäminen. Tämä oikeaoppinen periaate tulee reaali maailmassa kalliiksi: kaatopaikkakasat kasvavat ja sen myötä ilmastomuutosta pahentavat metaanipäästöt.

Voidaan toki olla välittämättä reaali maailmasta, teollisuusyrityksistä, ihmisten työllistämisestä ja käytännön ympäristöseurauksista. Viisaampaa olisi kuitenkin ottaa tosiseikat huomioon: jos ja kun ihmiskunnalla on tiettyjä tarpeita, joita tyydytetään tietyillä tuotteilla, tuotantoprosessien on oltava mahdollisimman puhtaita. Idealismi hyödyttää valitettavan usein saastuttajaa.

Eija- Riitta Korhola
Europarlamentaarikko,
Kokoomuksen varapuheenjohtaja

Kokoomuksen Naisten Liiton kotisivut ovat uudistuneet! Tervetuloa tutustumaan uusin sivuihimme osoitteessa www.kokoomusnaiset.fi

Mitä mieltä?

Onnittelut vapaa suomalainen nainen!

Suomalaiset naiset tosiaan saavuttivat sata vuotta sitten ensimmäisinä maailmassa täydet parlamentaariset oikeudet. Juhlaluissa hieman taka-alalle jää tosin usein se seikka, että samassa eduskuntaudistuksessa suurin osa suomalaisista miehistäkin sai ensimmäistä kertaa kyseiset oikeudet. Ennen vuotta 1906 vain noin kahdeksan prosenttia maamme täysi-ikäisistä kansalaisista pääsi vaikuttamaan omiin asioihinsa äänestämällä. Ei anneta tämän kuitenkaan laimentaa juhlamme aihetta.

Ensimmäiseen eduskuntaan valitut 19 naiskansanedustajaa antoivat viitteitä naisten noususta mukaan politiikkaan tasarvoisiksi toimijoiksi. Olettamukseni kuitenkin kangertelee jo alkumetreillä ainakin tilastojen valossa, sillä vasta 1960-luvulla alkanut naisasialiikkeen uusi aalto alkoi kantaa hedelmää naiskansanedustajien prosenttiosuuden ylittäessä

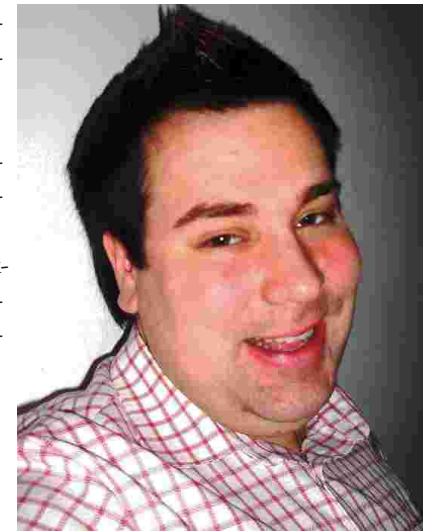
viimeinkin 1980-luvulla kolmenkymmenen rajapyykin. Miksi ihmeessä on näin, jos maamme tosiaan on siirtynyt jo 100 vuotta sitten tasa-arvoiseen äänioikeusjärjestelmään? Suurimpia syitä tutkijat varmasti löytävät historian varrelta naisehdokkaiden vähäisestä määrästä, naisen roolista perhe- ja työelämäkontekstissa sekä yleisestä asenneilmastosta. Jostain syystä naisäänestäjät eivät ole löytäneet tarpeeksi usein sellaiselle sopivaa naisehdokasta, jos edes kokivat tarvetta sellaisen löytämiseen. Miehistä sitten puhumattakaan. Epäiltiinpä jopa alkuaikoina naisen luonteen sopivuutta poliittiseen toimintaan ja järkipäiseen ajatteluun ainakin monien miesten suulla.

Ilokseni voin toki todeta, että oma puolueemme Kansallinen Kokoomus on ainoana suurista puolueista saavuttanut 50/50 tilanteen eduskuntaryhmässään. Tosin tuokin tapahtui vain kerran, ja vuonna 1991. Tulevia ehdokaslistoja kasatessa toivotankin kaikkien puolueiden päätöksentekijöille rohkeutta riskinottoon. Mitä jos naisehdokkaita olisikin jopa yli 40 prosenttia kaikista ehdokkaista?

Numerot eivät toki kerro koko totuutta, sillä esimerkiksi Ruanda voitaisiin helposti julistaa maailman tasa-arvoisimmaksi maaksi sen parlamentin naiskansanedustajien 45,3 prosenttiosuuden turvin. Toisaalta monen arabimaan nollalukema puhuu samaan aikaan karua kieltä naisten äänioikeuden

puuttumisesta kokonaan.

Itse 1980-luvulla, omasta mielestäni suhteellisen tasa-arvoiseen Suomeen syntyneenä, vierastan kovasti sukupuolijajattelua äänestyspäätöksiä ja valintoja tehtäessä. Faktat kuitenkin osoittavat, että poliittinen järjestelmämme ei vielääkään seuraa "luonnollista" sukupuolijakaumaa korkeiden johtajapaikkojen täyttämisenestä siten puhumattakaan. Tästä syystä aion jatkossakin tehdä tietoisien valintojen, ja etsiä itselleni ensisijaisesti sopivan naisehdokkaan tulevissa vaaleissa. Kauniit ajatukset ja puheet kun jäävät ilmaan leijumaan tekojen puuttuessa.

Viljami Wiirilinna
Kirjoittaja on Helsingin Kokoomusnaisten järjestösihteeri

KOKOOMUKSEN NAISTEN LIITTO
Mahdollisuuksien maailma

Keskustoimisto
Pohjoinen Rautatiekatu 21 B
00100 Helsinki

Pääsihteeri
Taru Tujunen
GSM 0207 488 474

Järjestö- ja koulutussihteeri
Anneli Sarkamies
GSM 0207 488475

Helsinki
Viljami Wiirilinna
Johanneksentie 6 A 1
00120 Helsinki
GSM 040-8283352

Uusimaa
Minttu Vilander
Pohjoinen Rautatiekatu 21 B
00100 Helsinki
GSM 040-7785693

Varsinais-Suomi
Tuija Leinonen
Uudenmaankatu 19 A
20700 Turku
GSM 040-5899767

Satakunta
Raija Turpela
Liisankatu 24 B 22
28100 Pori
GSM 050-3132270

Häme
Henna Aunisto
Kaivokatu 16
13100 Hämeenlinna
GSM 050-5679116

Pirkanmaa
Henna Aunisto
Kaivokatu 16
13100 Hämeenlinna
GSM 050-5679116

Karjala
Pia Rantanen
Koulukatu 45
53100 Lappeenranta
GSM 0400-459115

Kymenlaakso
Ritva Valtonen
Ilmarinkuja 3
45100 Kouvola
GSM 050-3410400

Pohjois-Karjala
Sanna Kalinen
Länsikatu 32 b
80100 Joensuu
GSM 040-5199578

sähköposti:
etunimi.sukunimi@kokoomusnaiset.fi

Keski-Suomi
Tarja Mäki-Punto
Kekkolantie 23 as 20
40520 Jyväskylä
GSM 050-5253660

Pohjanmaa
Liisa Harjunpää
Raastuvankatu 14 D 61
65100 Vaasa
GSM 040-5578250

Pohjois-Pohjanmaa
Satu Urpilainen
Puistokatu 34
90120 Oulu
GSM 050-5663212

Lappi
Jaana Koskela
Vuonelontie 26
96200 Rovaniemi
GSM 040-7167618

KOKOOMUKSEN NAISTEN LIITTO
Mahdollisuuksien maailma

Haluan liittyä jäseneksi

Haluan tietoa Kokoomuksen Naisten Liitosta

Nimi _____

Osoite _____

Puhelin _____

Sähköposti _____

KNaL
maksaa
posti-
maksun

www.verkkouutiset.fi

24 tuntia vuorokaudessa.
7 päivänä viikossa.

Uutisia. Ajankohtaista. Viihdettä.

verkkouutiset

Kokoomuksen Naisten Liitto ry
Vastauslähetys
Sopimus 00100-660
00003 HELSINKI